

MIROSLAVA KVEDROVA:

O počitnicah.

Na počitnicah sem bila v Beli Krajin. Povedati vam hočem, kako sem jih preživela. Poslušajte!

Stara sem trinajst let. Zjutraj bi rada malo poležala na mehki postelji, pa naša »budilka« — petelin — se je oglasila in oznanila dan. Misliła sem: »Rana ura, zlata ura!« in vstala prav takrat kakor mama. Prva misel mi je bila jutranja molitev. Opravila sem jo kot v zavodu, kjer obiskujem šolo. Ko sem se oblekla, sem nesla posteljno opravo solnčit; umila sem se in počesala. Medtem nam je mama napravila zajtrk. Po zajtrku sem popravila po sobah. Uredila sem postelje, pometala, zračila, brisala prah. Na vrtu sem nabrala cvetic, jih dela v čaše in postavila na mizo v sobi. Ko so bile sobe prezračene, sem zaprla naoknice, da je bilo mračno in hladno. Nadležne muhe sem prav pridno preganjala, ker so raznašalke raznih bolezní.

Ko sem pometla vežo in ogredje pred hišo, sem oprala metlo in oribala smetiščnico. Prav zadovoljno sem ogledovala storjeno delo. Zdelo se mi je, da nihče na svetu ne bi mogel boljše napraviti. Mama je krmila kokoši, jaz pa sem se izprehajala na vrtu in pozdravljala toplo sonce, ki me je tako prijetno ogrevalo. Dovolj tudi solnčenja, sem si rekla in stopila sem po računico in zvezek, da napravim tri uporabne naloge. Časih kar ni šlo prav. Zaprla sem knjigo, si premislila in iznova začela. V stanovitnosti je zmagala. Ko sem pravilno završila naloge, sem veselja zavriskala. Prišel je čas gospodinjstva v kuhinji.

Jedilni list pri nas sestavimo vse tri: mama, Mara in jaz in to vedno prejšnji dan. Mama pravi: »Vse mora biti pravočasno pripravljeno, da ni letati okrog, ko je treba lonec pristaviti!«

Naša kuhinja je vegetarianska. Na vrtu imamo razno zelenjavo; česar nimamo

doma, kupimo na vasi pri soseđih. Sprva sem samo pomagala. Lupila sem krompir, pripravila stročje, presejala moko in prinesla vodo. Pozorno sem opazovala mamo pri kuhanju, da bom znala tudi samostojno kuhati. O, pripravi se že, v lonec se tudi dene, toda za tri osebe ravno pravo mero zadeti, to ni kar tako. Premalo ali preveč! Oko in roka morata biti vajeni. Počasi sem začela samostojno delati. Krompir sem pristavila v mrzli vodi, da se enakomerno kuha in ne opari, stročje pa sem dela v vročo vodo, da je ostalo lepo zeleno. Take stvari me je poučila mama. Seveda vsak dan nismo eno in isto kuhale.

Pred obedom sem napravila mizo. Pogrnila sem bel prt, pripravila krožnike, žlice, vilice in prtičke. Tudi kruh in voda morata biti na mizi. Pred obedom sem molila. Po obedu sem pemila. Že v topli vodi umite krožnike in sklede sem splahnila v mrzli vodi. Lonce in ponve sem pomila s sodo in odrgnila sajasto stran s pepelom. V omari sem imela vse v redu, vsako stvar na svojem kraju.

Popoldne sem sedela z Maro na vrtu. Obe sva kvačkali ali pletli. Časih sva čitali, Mara časopise, jaz pa razne povesti. Ob štirih sem kuhala kavo, potem sem bila prosta. Navadno sem se izprehajala ob vaški mlaki in opazovala žabje življenje. Proti večernemu hladu sem zalivala salato, kumare, cvetice in drugo. Večerje pri nas ne kuhamo. Mleko ali sadje nam zadostuje. Ko se je pribizala luna na obzorje, sem jo opazovala. Tudi zvezde sem štela in iskala na nebu razna ozvezdja. Naša mama rada posedi zvečer na vrtu in posluša žabji koncert.

Sobotno popolne sem ribala kuhinjo. Oj, kako je to delo prijetno! Prvič sem bila malo nerodna. Vsa mokra sem bila. Prala sem tudi. Pa le majhne stvari ali svoje predpasnike.

Nedeljo sem se peljala k sv. maši.

O počitnicah sem tako po malem gospodinjila. Da časih ni bilo vse pravilno,

to si lahko mislite. Vsak začetek je težak. Najtežavnejša se mi zdi prava razvrstitev dela v gospodinjstvu in pravo štedenje.

*
Blagorodni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem zvedela za Vaš kotichek in bi Vam rada kaj napisala. Ali prvokrat ne vem, kako bi, da bi bilo bolj prav. Bom pa prihodnjič bolje, če Vam bom smela še kaj pisati. Jaz jako rada čitam, posebno »Zvonček«, ki ga dobivam v šoli. V tem mi najbolj ugajajo slike in igre. Stara sem deset let. Sem sama. Nimam ne bratca in ne sestrice, ki bi jih jako rada imela. Hodim v III. razred, I. oddelek ljudske šole v Selcih. Učim se rada. Posebno mi ugaia branje, risanje in pisanje. Veselilo bi me, ako bi me sprejeli med svoje koticekarje.

Vas pozdravlja

Vera Bernikova v Selcih.

Odgovor:

Ljuba Vera!

Tvoji želji je ustrezno — sprejeta si med moje koticekarje. Veseli me pri tem to, da si med onimi koticekari, ki se radi uče. To lepo lastnost naj bi imela vsa slovenska mladina, da zraste iz nje narod modrih in prebrisanih glav!

*
Velecenjeni gospod Doropoljski!

Že dolgo sem Vam želela pisati. Sedaj pa se mi je izpolnila ta želja. Stara sem deset let. Hodim v II. razred višje skupine. Izmed vseh predmetov me najbolj veseli zemljepis in zgodovina. V šoli delamo nogavice za naše vojake. Imam še dva brata in eno sestro: Bogomila, Dušana in sestro Danuško. Pričakujoč Vašega cenjenega odgovora

Vas vljudno pozdravlja

Zorka Marčeljeva,
učenka II. razr. višje stopnje v Hrušici (Istra).

Odgovor:

Ljuba Zorka!

Tudi Ti si v številu tistih vrlih slovenskih deklic, ki sedaj vztrajno izdelujejo nujno potrebne stvari za naše hrabre vojake. Mi, ki se tiščimo gorke peči, še pojma nimamo, kako je našim vojakom težko, ko se morajo noč in dan v strupenem mrazu bojevati za nas. Lahko ste Ti in vse Tvoje tovarišice prepričane, da izvršujete res plemenito delo!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Hodim v I. c razred ljubljanske realke. Jako rad čitam »Zvonček« in sem njegov naročnik od 11. letnika. Sedaj Vam prvič pišem. Skoro bi ne vedel, kaj bi Vam pisal. Ako je v pismu kaj napak, mi jih ne zamerite in jih dajte v popravilo, potem pa v tisk. Komaj pričakujem prihodnjega »Zvončka«. Prosim Vas, da priobčite moje pismo v njem ter cenj. odgovor. V šoli me najbolj veseli zgodovina in prirodopis. Moj mlajši brat Ivo hodi v III. razred na III. mestno slovensko deško ljudsko šolo na Vrtači v Ljubljani.

Pozdravlja Vas

Vaš vdani

Anton Bajc.

Odgovor:

Ljubi Anton!

Napake sem popravil kar sam; bilo bi prezamudno, da bi jih šele dajal v popravilo. Preglej svoje pismo sam dobro, pa takoj zveš, kaj ni bilo prav in kako mora biti poslej. — Oglasi se še kaj, saj gotovo že veliko veš, ko si srednješolski dijak!

*
Cenjeni gospod Doropoljski!

Čitala sem v »Zvončku«, da ste velik prijatelj mladini. Zato sem se namenila, da Vam napišem par vrstic prvega pisma. V šolo hodim v IV. razred, II. oddelek. Hodim rada v šolo. Učimo se računati, pisati, risati, zemljepisa, zgodovine, prirodopisa, čitanja, ženskih ročnih del, nemškega jezika. Najbolj pa me zanima nemški jezik, zgodovina, zemljepis in čitanje. Rada čitam »Zvonček«, posebno pa Vaš kotichek. Imam doma še dve mlajši sestri in enega brata, dva sta umrla. To je moje prvo pisemce. Prosim Vas, objavite ga v »Zvončku«.

Srčno Vas pozdravlja

Marija Sotlarjeva,
učenka IV. razr., II. odd. v Senožečah.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Mnogo lepih in koristnih predmetov se učiš — a med naštetimi predmeti pogrešam slovenskega jezika! Ker vem, da se tudi tega učiš v šoli, mislim, da si ga le v naglici izpustila. Saj se vendar razume samo ob sebi, da se slovensko dekle najrajši uči svojega materinega jezika!